

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Kateřiny Kodetové a Mgr. Zdeňka Váni ve věci

žalobkyně: **V. K.**, narozená xxx bytem xxx zastoupená
advokátem JUDr. Pavlem Fráňou, Ph.D.
sídlem Sokolovská 5, 186 00 Praha - Karlín

proti žalovanému: **A. K.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Dvořákovou sídlem
Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

o výživné manželky,
o odvolání žalobkyně i žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne
15. října 2020, č. j. 8 C 37/2018-299

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. a III. mění takto:

Řízení ohledně částky 138.000 Kč se zastavuje. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 228.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Co do částky 489.000 Kč se žaloba zamítá.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit soudní poplatek za žalobu ve výši 2.280 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit soudní poplatek za odvolání ve výši 1.220 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem I. rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni na výživném manželky za období od 5. 2. 2018 do 11. 2. 2019 částku 244.000 Kč. Výrokem II. mu uložil zaplatit žalobkyni dlužné výživné ve výši 106.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Co do zbytku požadovaného výživného žalobu zamítl (výrok III.). Rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
2. Stalo se tak v řízení zahájeném dne 31. 1. 2018, v němž žalobkyně požadovala částku 70.000 Kč měsíčně z titulu výživného pro nerozvedenou manželku, a to od 5. 2. 2018 do rozvodu manželství. K tomu došlo v průběhu řízení rozhodnutím soudu prvního stupně ze dne 23. 2. 2018, č. j. 43 C 246/2017-56, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 20 Co 259/2018125, které nabyly právní moci dne 11. 2. 2019.
3. Soud prvního stupně zjišťoval, kdy účastníci přestali vést společnou domácnost, jaké byly jejich poměry v době po rozestěhování se, jakým způsobem pečují o společné děti, o majetek, jaké jsou jejich podmínky bydlení, tak jak dopodrobna rozvedl v písemném odůvodnění rozsudku. Vyšel ze zjištění, že manželé žili původně ve společné domácnosti se třemi syny, před podáním žaloby již jen s jedním z nich. Žalobkyně se starala o děti, žalovaný o příjmy rodiny a o údržbu nemovitostí. Bylo zvykem, že žalobkyně používala k úhradě domácnosti a za koníčky sebe i dětí kartu k bankovnímu účtu žalovaného. Koncem roku 2017 jí to žalovaný znemožnil a posílal žalobkyni na její nově zřízený účet cca 20.000 Kč měsíčně na domácnost, a to jen do 8/2018, kdy se definitivně odstěhoval z domu na Xxx. Žalobkyně byla zcela závislá na příjmech žalovaného, teprve od 1/2018 pracuje jako recepční za 20.000 Kč čistého měsíčně. Pravidelné výdaje žalobkyně jsou ve výši 15.000 Kč měsíčně na její osobu a 20.000 Kč měsíčně na nejmladšího syna. Má pro svou potřebu 10 let starý automobil Audi A6. Žalovaný celý život podnikal, v roce 2010 obdržel z prodeje firmy 70.000.000 – 80.000.000 Kč, z čehož nakoupil nemovitosti a financoval chod rodiny. Pracoval jen krátce - 2013 jako ředitel společnosti xxx, 3/4 roku byl v xxx v dozorčí radě. Dnes podniká prostřednictvím firem Xxx, s. r. o., a Xxx s. r. o. V rozhodném období měl na podnikatelském účtu založeném v roce 2018 částku 450.000 USD, ještě před tím půjčil firmě Xxx, s. r. o. 700.000 USD ze svého. Na korunových účtech měl žalovaný částky v řádech 100.000 Kč. Disponoval tak částkou cca 9.000.000 Kč. Používal osobní automobil Audi A7 v hodnotě přes 1.000.000 Kč. Manželé mají ve společném jmění dům (Xxx), dva byty (Xxx ulice) + garáž, chalupu, žalovaný má po otci byt s garáží (xxx ulice). Žalobkyně užívá dům na Xxx, ostatní nemovitosti užívá žalovaný. Žalovaný financuje údržbu nemovitostí a zahrad, náklady na jeho výživu jsou běžné, obdobné výdajům žalobkyně. Před ukončením společné domácnosti trávili účastníci čas na společných několikátýdenních dovolených, zejména mimo Evropu.

4. Soud prvního stupně neshledal opodstatněnou námitku žalovaného, že nárok žalobkyně je v rozporu s dobrými mravy pro dlouhodobou nevěru žalobkyně; v tomto směru měl soud za významné, že se žalobkyně celou dobu starala o domácnost a celou rodinu - žalovaného a zejména jejich tři děti.
5. Zjištěný skutkový stav posoudil podle § 697 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.), evidentně ve spojení s §§ 922 a 913 o. z. Akcentoval, že manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň, k čemuž patří mimo jiné i rozhodování o svém volném čase, výživném pro děti, možnost dovolené s dětmi a podobně. Protože bylo prokázáno, že v rozhodném období disponovala žalobkyně částkou 20.000 Kč měsíčně (která navíc stačila jen na nutné výdaje žalobkyně a ve velmi malé částce pro nejmladšího syna, když žalobkyně si musela půjčit od rodičů 200.000 Kč), tedy celkem částkou 240.000 Kč, zatímco žalovaný měl k dispozici částku 9.000.000 Kč (byť sám prováděl převážně vlastním nákladem údržbu a provoz nemovitostí účastníků, prostředky i pro sebe užívá obezřetně), uzavřel, že odpovídající výživné žalovaného ve prospěch žalobkyně je 20.000 Kč měsíčně. Za žalované období od 5. 2. 2018 do 11. 2. 2019 proto soud prvního stupně žalobkyni přiznal 244.000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobkyni již zaplatil částku 138.000 Kč, určil dluh na tomto výživném ve výši 106.000 Kč. Co do zbytku žalobu zamítl, aniž by rozsah zamítnuté částky kvantifikoval. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na to, že žalobkyně nárokovala 70.000 Kč měsíčně, tedy za žalované období požadovala celkem 855.000 Kč, z toho jí bylo přiznáno 244.000 Kč. Výrok III. o zamítnutí žaloby se tak týká částky 611.000 Kč. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když úspěch účastníků byl jen částečný.
6. Proti tomuto rozsudku bylo podáno písemné odvolání žalobkyně i žalovaného, kteří se též vyjádřili navzájem k podaným odvoláním.
7. Žalovaný měl jednak nárok žalobkyně za nemorální. V této souvislosti znovu poukazoval na roky trvající nevěry s tenisovými trenéry synů, naposledy v roce 2017 s panem P., na obnažené fotografie žalobkyně, které posílala svému milenci, na „obranu“ žalobkyně, že tak činila proto, že pan P. odmítl trénovat syny. Poukazoval též na to, že ho žalobkyně ponižovala a i před nejmladším synem mu nadávala, a ještě za trvání manželství se prokazatelně zaregistrovala na seznamce; odhlásila se 29. 10. 2018. K argumentaci soudu o péči žalobkyně o rodinu a domácnost namítl, že v rozhodném období, za které žalobkyně žádá výživné, se tak nedělo. Dva starší synové se osamostatnili v letech 2012 a 2015, nejmladší v rozhodné době sice žije v domě rodičů, ale zletil. Bez významu není ani to, že žalobkyně účelově oddalovala rozhodnutí soudu o rozvodu manželství, které považovala za spokojené ještě kratší dobu, než žalovaný. Podala odvolání a požádala 5x o odročení jednání. Dále soudu prvního stupně vytýkal, že nepřihlédl k závěrům odvolacího soudu prezentovaným v usnesení ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. 30 Co 286/2018, že vlastní příjem žalobkyně cca 25.000 Kč hrubého měsíčně je zcela dostatečným příjmem na uspokojení běžných životních nákladů, když jiné náklady žalobkyně netvrdí ani neosvědčuje, a to za situace, kdy žalobkyně neměla mimořádné životní náklady a bydlela v rodinném domě, jehož provozní náklady hradil žalovaný. Odvolací soud tak neshledal potřebu stanovit žalobkyni výživné v nezbytné míře. V dalším pak žalovaný namítl, že žalobkyně nedoložila vyšší náklady. Měla hrubý příjem 25.000 Kč, od 1/2019 33.000 Kč, čerpala bonus v podobě stravenek. Navíc plnění, které jí žalovaný poskytl na základě předběžného opatření, nepoužila pro sebe, ale pro syna. Naopak žalovaný doložil zdroj svých příjmů, od roku 2012 již trvale nepracoval a výlučně sám financoval enormní výdaje rodiny, a to z prostředků za prodej firmy. Jediný trvalý příjem měl za pronájem bytů 47.500 Kč měsíčně, z toho hradil výdaje na nemovitosti v SJM účastníků 35.000 Kč měsíčně a 10.000 Kč na jeho osobní výdaje. Nesouhlasil s argumentací soudu (bod 7) ve vztahu k nepoměru částek, které měli účastníci k dispozici. Závěrem ještě sporoval správnost závěru soudu o tom, že žalobkyně disponovala do října

2017 částkou 20.000 Kč měsíčně s tím, že naopak z předložených výpisů z účtu vyplývá, že čerpala 50.000 – 57.000 Kč měsíčně. Není pravdou, že by žalobkyně platila synovi T. jazykové kurzy, ani výdaje za vodu, energie a pojištění v domě Xxx - tyto hradil žalovaný až do 9/2019. Nesouhlasil ani s rozhodnutím o nákladech řízení, když žalobkyně požadovala částku zjevně nepřiměřenou. Navrhl proto změnit napadený rozsudek a žalobu zcela zamítnout. Žádal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

8. Žalobkyně soudu vytýkala, že nevyhodnotil všechny provedené důkazy, zejména výpisy z účtů za rok 2018, z nichž se podává, že osobní spotřeba finančních prostředků žalovaného byla po odečtení plateb mezi vlastními účty, náklady na nemovitosti, výživné a platby pro děti byla 172.985,11 Kč měsíčně. Odkazovala na konkrétní obraty na účtu CZK xxx/xxx společnosti Xxx, s. r. o, kde za dané období jsou příjmy ve výši 1.198.280,72 Kč a výdaje ve výši 1.329.584,67 Kč, a na účtu USD xxx/xxx společnosti Xxx, s. r. o., kde byla v 1/2018 částka 476.715,47 USD a na konci roku 2018 částka 446.266,51 USD, tedy 10.127.125,91 Kč. Přitom žalovaný sám vypověděl, že tyto účty používal pro jiné účely než firmu – která nepodniká (např. školné, dovolené); v průměru tedy na tomto účtu žalovaný utratil po odečtení převodů mezi vlastními účty, náklady na bydlení – vodné, stočné, výživné – školné) částku 78.465,90 Kč. Argumentovala i obraty na účtech žalovaného xxx/xxx CZK, xxx/xxx USD s tím, že žalovaný z účtu v CZK utratil po odečtení nákladů na bydlení, správu nemovitostí a drobných částek na výživné manželky pro svoji potřebu 79.810,46 Kč a na USD účtu 765,79 USD, tedy 16 847,37 Kč za rok, 1.403,95 měsíčně). V rozhodném období žalovaný disponoval sám prostředky na účtech, které manželé používali i v letech 2015 – 2017. Životní úroveň žalovaného byla v roce 2017 a 2018 stejná, žalobkyni se však zamezením přístupu žalobkyně k účtům výrazně zhoršila. Výše uvedeným postupem žalovaný odklání z účtů značné množství finančních prostředků, které by jinak byly předmětem vypořádání SJM. Odvolatelka dodala, že soud správně zkonstatoval dispozici žalovaného s částkou 9.000.000 Kč, avšak opomenul příjmy z pronájmu bytu Xxx 16.000 Kč měsíčně a Xxx 27.000 Kč měsíčně, které rovněž čerpá žalovaný. Navrhla proto, aby jí bylo zcela vyhověno.
9. Žalovaný ve vyjádření se k odvolání žalobkyně nesouhlasil se závěry, které žalobkyně činila ve vztahu k účtům. Dodal, že pokud žalobkyně zmiňuje bankovní účty společnosti Xxx, s. r. o., jedná o účty společnosti, nikoli bankovní účty žalovaného. K výdajům účastníků v letech 2015 – 2017 uvedl, že nejde o žalované období. Navíc žalovaný prokázal, že v rozhodném období neměl žádné nadstandardní osobní výdaje. Opakoval, že z nájemného z pronajatých nemovitostí ve výši 47.500 Kč a z úspor hradil veškeré náklady na veškeré nemovitosti v SJM, studium syna M. a výživné T., dále své potřeby – do 15.000 Kč měsíčně. Uvedl, že v rozhodném období užíval suterénní místnosti, zatímco žalobkyně se synem užívali zbývající části domu.
10. Žalobkyně ve vyjádření poukazovala na to, že závěry akcentované v rozhodnutí o změně předběžného opatření nejsou relevantní, když předběžné opatření šetřilo potřebu naléhavé zatímní úpravy poměrů žalobkyně, zatímco v daném řízení je významné, zda životní úroveň účastníků byla v rozhodném období shodná. V tomto období žalovaný zamezil žalobkyni přístup ke společným prostředkům, již toto samotné chování manžela je v rozporu s dobrými mravy. Tím výrazně zhoršil úroveň žalobkyně, sám sebe ve standardu nijak neomezil, nadále jezdil na dovolené, stravoval se v restauracích, měl možnost kupovat dárky synům, podporovat je finančně ve studiu, i když nakonec toto u syna T. omezil. Ve vztahu k nároku žalobkyně k čerpání prostředků ze SJM není třeba, aby žalobkyně měla nějaké mimořádné životní náklady. Žalovaný argumentuje tím, že sám hradil náklady bydlení na provoz veškerých nemovitostí a podobně, zapomíná však, že tak činil z úspor, které patřily jim oběma. Není významné, zda žalobkyně utratila část finančních prostředků z předběžného opatření na potřeby syna, když k její životní úrovni patří i možnost uhradit dětem, co uzná za vhodné. Ke svým příjmům dodala, že není pravdou, že by od 1/2019 pobírala 33.000 Kč

měsíčně, její plat byl zvýšen jen na 28.000 Kč hrubého. Měla za to, že rozdílná životní úroveň účastníků byla jednoznačně prokázána a dodala, že skutečnost, a že žalovaný je nezaměstnaný nelze být kladena k její tíži. Žalovaný je zdravý, avšak není schopen podřídit se pravidlům, je konfliktní v kolektivu, nepřizpůsobivý, má vysoké nároky. Z důvodu rozvodového řízení navíc podnikal přes firmu svého bratra. K tvrzené nemorálnosti pak dodala, že z rozsudku odvolacího o rozvodu manželství se podává, že podíl na rozpadu manželství měli jednoznačně oba manželé stejným dílem. Žalovaný napadal žalobkyni, že nepracovala, on sám byl pracovně vytížený, vyžadoval absolutně perfektní servis ze strany manželky, která mu zajišťovala zázemí. Pečovala o domácnost i o děti. Jeho poukaz na internetovou seznamku nekoresponduje s jeho tvrzením o tom, že v té době bylo manželství trvale a hluboce rozvráceno.

11. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek postupem podle § 212 a 212 a o. s. ř., řízení ještě doplnil a zopakoval některé důkazy prováděné soudem prvního stupně, a poté shledal, že částečně důvodné bylo odvolání žalobkyně, odvolání žalovaného nebylo důvodné.
12. *Podle § 697 o. z. manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů. Pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném. Zejména přichází v úvahu aplikace ustanovení vymezujících bližší kritéria určení rozsahu výživného (§ 913), dále společná ustanovení o výživném - tj. způsob plnění a splatnost (§ 921), přiznání výživného (§ 922) a změna poměrů podle § 923.*
13. Manželé mají především rovné povinnosti a rovná práva (§ 687), což je východiskem pro posouzení i vyživovací povinnosti. Na výživné má proto právo kterýkoli z manželů. Konkretizace vzájemných práv a povinností v § 687 odst. 2 akcentuje vedle vzájemné úcty, povinnosti společného života, věrnosti a respektu k důstojnosti rovněž povinnost se vzájemně podporovat (momenty morální, citové, ale i finanční), udržovat rodinné společenství, vytvářet zdravé rodinné prostředí a společně pečovat o děti. Na to v rovině spíše materiální navazuje významná povinnost pečovat o uspokojování potřeb života rodiny mimo jiné poskytováním peněžních a jiných prostředků na náklady rodinné domácnosti, a to podle svých osobních a majetkových poměrů, jakož i svých schopností a možností. Sama vyživovací povinnost mezi manžely vzniká uzavřením manželství a trvá zásadně po celou dobu jeho existence. Není-li dobrovolného plnění, určí rozsah takové povinnosti soud, a to výlučně na návrh některého z manželů. Tímto návrhem je soud vázán. Při určení rozsahu vyživovací povinnosti je určující požadavek, aby hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná. K aktivizaci vyživovací povinnosti proto dojde i tehdy, jsou-li oba manželé schopni sami uspokojovat své hmotné a kulturní potřeby (individuálně), avšak v rozdílné míře zakládající disproporci v jejich životní úrovni. Zároveň je třeba přihlížet k tomu, aby soudem určovaná vyživovací povinnost jednoho manžela byla v souladu s dobrými mravy. Vzájemná vyživovací povinnost mezi manžely je úzce provázána se společným jměním manželů (SJM) a již citovanou povinností hradit náklady rodinné domácnosti (§ 690). Pravidla o vyživovací povinnosti toliko stanoví rozsah, v jakém je třeba tuto povinnost plnit, tj. v jakém rozsahu mají být společné prostředky (SJM) vynakládány na úhradu potřeb každého z manželů. Jinak řečeno, jde o stanovení podílu, s kterým příjemce již není oprávněn nadále disponovat, ale je povinen jej předat druhému k uspokojení jeho potřeb. Co se týče hospodaření se SJM, oba manželé mají stejná práva při rozhodování o nakládání s prostředky náležejícími do SJM.
14. *Podle § 913 o. z. pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkontrolovat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková*

rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídně se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost.

15. *Podle § 921 výživné se plní v pravidelných dávkách a je splatné vždy na měsíc dopředu, ledaže soud rozhodl jinak nebo se osoba výživou povinná dohodla s osobou oprávněnou jinak. Po osobě výživou povinné, která je v prodlení s placením výživného, může osoba oprávněná požadovat zaplacení úroku z prodlení.*
16. *Podle § 922 odst. 1 o. z. výživné lze přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení; u výživného pro děti i za dobu nejdéle tří let zpět od tohoto dne.*
17. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. února 2018, č. j. 43 C 246/2017 – 56, a dále z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2019, č. j. 20 Co 259/2018 – 125, odvolací soud zjistil, že manželství účastníků bylo rozvedeno, když bylo zjištěno, že manželství je trvale, dlouhodobě a hluboce rozvráceno. Ve vztahu k příčině rozvratu manželství soudy konstatovaly, že se na tom podílela celá řada faktorů. Z pohledu manžela byly nejdůležitější kontakty manželky s jinými muži, a to, že se mu manželka přiznala k nevěře s panem K.. Ze SMS komunikace mezi účastníky však nelze jednoznačně určit, zda se manželka přiznané nevěry skutečně dopustila ve smyslu intimního styku s jiným mužem. Byla zde zmínka o určitých intimních fotografiích, které byly zasílány druhému trenérovi, a bylo konstatováno, že taková komunikace vybočuje z určité slušné, běžné komunikace s cizími lidmi a byla způsobilá vyvolat v manželovi dojem, že mu je manželka nevěrná. Bylo konstatováno, že manžel zvažoval podání návrhu o rozvod manželství dlouhodobě. Jako příčina rozvratu manželství byly shledány rozdílné názory účastníků na výchovu dětí, zejména pak nejmladšího syna T., jakož i to, že manželka se cítila nespokojená, když nebyla zasvěcována do finanční sféry hospodaření rodiny, připadala asi spíše jako nějaká hospodyně než jako partnerka. Přestože rodina byla zajištěna nadstandardně díky manželovi, docházelo mezi účastníky k určitým nesrovnalostem nejen ve vztahu k výchově syna, ale i ve vztahu k finančním otázkám. K odvolání manželky odvolací soud přezkoumával rozhodnutí soudu prvního stupně, závěry soudu prvního stupně shledal správnými s tím, že nic nebrání tomu, aby došlo k rozvodu manželství, když zde nejsou žádné důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ochrany zde žalobkyně, která s rozvodem manželství nesouhlasila. Soud prvního stupně provedl pečlivé důkazní řízení, správně se vypořádal s námitkami manželky proti provedení důkazu zprávami z jejího mobilního telefonu a správným shledal i závěr soudu prvního stupně o tom, že na rozpadu manželství nese každý z manželů svůj díl viny. Pokud jde o manžela, je to zejména nesmiřitelný postoj pokud jde o komunikaci s manželkou ohledně financí i ohledně její komunikace s trenéry.
18. Dále odvolací soud zopakoval důkaz výpisy z účtů zejména za období roku 2018. Zjistil debetní transakce na účtech takto: -/ CZK účet fyzické osoby číslo xxx/xxx za období 2/2018 – 2/2019 v objemu 866.734,86 Kč, -/ CZK běžný účet fyzické osoby číslo xxx/xxx za období 1/2018 – 2/2019 v objemu 143.567 Kč, -/ CZK účet společnosti Xxx, s. r. o., číslo xxx/xxx za období 1/2018 – 12/2018 v objemu 810.000 Kč, -/ USD účet fyzické osoby číslo xxx/xxx za období 1/2018 – 12/2018 v objemu 13.769,05 USD (tedy 302.918 Kč).
19. K těmto důkazům byli účastníci bez připomínek. Žalovaný opakoval, tak jako před soudem prvního stupně, že používal účty k tomu, aby zhodnocovat finance, využíval výhodnějších kurzů na dolarových účtech, tedy vybíral finanční prostředky z jednoho účtu, vkládal je na účet jiný a podobně. Nesouhlasil s tím, že by spotřebovával pro vlastní potřebu 170.000 Kč měsíčně. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně k uvedeným účtům v rozhodném období přístup neměla. Žalobkyně považovala i nadále za odpovídající výživné 70.000 Kč měsíčně, což spočetla

celkem na 910.000 Kč a nárokovala doplatit 772.000 Kč, když 138.000 již žalovaný uhradil na základě předběžného opatření.

20. Po takto doplněném dokazování odvolací soud shledal, že soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil v podstatě správná a postačující skutková zjištění. Soud prvního stupně aplikoval na dané zjištění správnou právní úpravu, nicméně zcela nedocenil poměry obou účastníků, nedocenil životní úroveň jich obou, tak jak tato vyšla v řízení najevo.
21. Odvolací soud znovu na základě opakovaného či doplněného dokazování dospěl k závěru především o tom, že zde není žádný důvod, proč by žalovaný neměl přispívat žalobkyni na výživu z důvodu jím tvrzené příčiny rozvratu manželství, kterou byla podle jeho názoru nevěra žalobkyně. To se v řízení neprokázalo, příčiny rozvratu manželství leží na obou účastnících, jak se podává z rozhodnutí o rozvodu manželství. Při úvaze o výši výživného vzal odvolací soud v úvahu, v jakých majetkových poměrech účastníci žili, tzn. jaké měli příjmy, s jakými částkami nakládali, s jakými hodnotami disponovali a jaké měli i výdaje. Zároveň odvolací soud akcentuje, že není významné, co konkrétně kdo z účastníků pro sebe sama spotřeboval, co platil. Pokud žalovaný namítal, že z částek na výživu získaných žalobkyní na základě předběžného opatření, případně z půjčky od rodičů, nehradila výlučně své náklady, není to významné; v tomto směru je argumentace žalovaného nesprávná a nepřipadná. Významné je, v jakých poměrech ten který z účastníků obecně žil, tzn. jakými majetkovými hodnotami nakládal. S přihlédnutím k tomu, že oba účastníci by měli mít stejnou životní úroveň a zároveň s přihlédnutím k tomu, že ze strany žalovaného bylo výraznou měrou přispíváno na náklady žalobkyně tím, že byly hrazeny náklady na dům, energie, domácnost, nemovitosti (cca 100.000 Kč měsíčně), pak odvolací soud dospěl k závěru, že shora uvedeným kritériím odpovídá příspěvek žalovaného na výživu žalobkyně v rozsahu 30.000 Kč měsíčně. Co do dalších 40.000 Kč měsíčně je požadavek žalobkyně nedůvodný a představuje tak neúspěch žalobkyně ve věci.
22. Z provedeného dokazování vyplývá, že v rozhodném období žalovaný sám výlučně nakládal částkou cca 2.170.000 Kč, žalobkyně měla k dispozici 240.000 Kč. Celkem šlo o dispozici jich obou s částkou 2.410.000 Kč. Aby životní úroveň účastníků byla stejná, měl by mít každý k dispozici 1.205.000 Kč, tedy na měsíc cca 100.000 Kč. Výdaje účastníků na bydlení a nemovitosti představovaly cca 100.000 Kč měsíčně, na této částce by se oba měli podílet rovným dílem (50.000), proto je třeba od částky 100.000 Kč odečíst 50.000 Kč na náklady na údržbu nemovitostí a výdaje spojené s bydlením. Každému z účastníků by tak pro jeho vlastní potřebu měla zůstat částka 50.000 Kč. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně měla k dispozici pouze 20.000 Kč (čistá mzda žalobkyně), proto má nárok na dorovnání životní úrovně na výživné od svého manžela ve výši 30.000 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně žalobkyni přiznal částku 20.000 Kč měsíčně, odvolací soud postupoval tak, že žalobkyni přiznal ještě dalších 10.000 Kč, což se projevilo ve výroku o změně rozsudku soudu prvního stupně. Při výpočtu nedoplatku na výživném pak odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně (byť tak učinil ve výroci I. a II. napadeného rozsudku formulačně ne zcela správně, když do výroku I. zahrnul opakovaně částku již uhrazenou na základě předběžného opatření) zohlednil již provedené úhrady ve výši 138.000 Kč, a to po zahájení řízení. Tomu odpovídá i stanovisko žalobkyně v podání ze dne 5. 10. 2020 – závěrečný návrh na č. l. 286-293 spisu. Pro úplnost odvolací soud dodává, že přijaté závěry o tom, že je spravedlivé, aby každý z účastníků v rozhodném (žalovaném) období disponoval částkou 50.000 Kč měsíčně, pak odpovídá i tomu, co bylo zjištěno o dispozicích žalobkyně před žalovaným obdobím do 12/2017, když měla možnost nakládat částkami v rozsahu 50.000 – 57.000 Kč. Zároveň odvolací soud konstatuje, že žalobkyně a žalovaný žili takovým způsobem, že žalobkyně 25 let nebyla v zaměstnání, zajišťovala chod domácnosti, pečovala o děti/dítě, přinejmenším do 12/2017. Nebylo pro ni jednoduché po 25 letech nastoupit do zaměstnání a není tedy její chyba,

že není tak ekonomicky zdatná a schopná jako žalovaný. To koresponduje i s tím, že určitou část svého produktivního věku a možnost profesního růstu obětovala pro spokojenost rodiny.

23. Pokud jde o konkrétní výpočet, předmětem řízení bylo období od 5. 2. 2018 do 11. 2. 2019, tedy 12 měsíců až 6 dní, což při nároku žalobkyně vzneseném žalobou v rozsahu 70.000 Kč měsíčně představuje částku 855.000 Kč (žalobkyně se při konkretizaci svého nároku dopustila početní chyby, pokud tento celkový nárok vyčíslila částkou 910.000 Kč). Při úvaze odpovídajícího výživného v rozsahu 30.000 Kč měsíčně pak má žalobkyně nárok za 12 měsíců a 6 dní na 366.000 Kč. Po zohlednění již uhrazené částky 138.000 Kč tak byla žalovanému uložena povinnost doplatit žalobkyni na výživném částku 228.000 Kč.
24. S ohledem na shora uvedené odvolací soud napadený rozsudek ve věci samé (výroky I., II. a III.) postupem podle § 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. ve spojení s hmotněprávními ustanoveními citovanými shora změnil tak, jak uvedeno ve výroku I. rozsudku soudu prvního stupně. Protože výživné se týká období do 11. 2. 2019, tedy doby, která již uplynula, vypočetl odvolací soud částku, kterou žalovaný na takto stanoveném výživném dluží a určil mu povinnost zaplatit jej v obecné pariční lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku, tak jak je dána v § 160 o. s. ř., když žalovaný je majetný a splnění povinnosti v této lhůtě je zcela jistě v jeho silách. Zároveň tím bude dosaženo účelu výživné, které slouží ke krytí bezprostředních potřeb vyživovaného.
25. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když úspěch každého z účastníků je jen částečný. Odvolací soud si je vědom toho, že poměr úspěchu a neúspěchu účastníků není 50 %: 50 %, nicméně přihlédl k tomu, že žalobce sám hospodařil, rozmnožoval majetek, neinformoval žalobkyni o majetkové situaci, nepřipustil ji ke spolurozhodování o společném majetku, sám pronajímal byty a nemovitosti účastníků, žalobkyni nepřiznal žádné oprávnění rozhodovat, její názor ho vůbec nezajímal. Proto pokud žalobkyně vznesla „nepřiměřený“ nárok na 70.000 Kč, mohla tak učinit právě v důsledku jednání žalovaného, který ji zcela izoloval od informací ohledně majetkové situace rodiny.
26. Protože žalobkyně je osvobozena od placení soudních poplatků, přešla tato povinnost na žalovaného, a to z přísudku, jak za řízení před soudem prvního stupně, tak za řízení odvolací. Sazba soudního poplatku je 1 %. Ve vztahu k návrhu byla přisouzena částka 228.000 Kč, 1 % je 2.280 Kč. Za odvolání žalobkyně, s nímž uspěla co do 10.000 Kč, byla přisouzena částka 122.000 Kč, 1 % je 1.220 Kč. (viz § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., položka 7 písm. b/ Sazebníku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 18. ledna 2022

JUDr. Jana Knotková v. r.
senátu

předsedkyně